

Константин Константинов

На полето

До една шубрака в полето бяха поникнали няколко цветя: скромна лайкучка, по-далеч – присмехулно жълтурче, а по-насам – един едър ален мак. Той беше глупав и зъл. Много се гордееше със своя ярък цвят и заради туй дигаше високо главата си и искаше на всички да заповядва. Толкова зъл беше той, че дори изпускаше отрова. И когато някоя дребна буболечица, помамена от червения му цвят, влизаше в чашката му, тя излизаше оттам с клатушкане, като пияна, и после дълго се търкаляше по околната трева. Живееха си тъй всеки ден цветята. Но ето че на мака му дотегна и той поиска да се сприятели с лайкучката. Но тя съвсем не обръщаше внимание на него и не го обичаше заради гордостта и злобата му. А макът постоянно сваше. Веднъж дори той се наклони много близко до нея, прошепна й нещо, навярно много глупаво и неприлично, че тя дълго държа главицата си обърната със свити бели листчета и вече съвсем не го поглеждаше.

Но един ден, незабелязван дотогава, цъфна до лайкучката синчец. Тъй плах и смирен беше той, тъй хубаво поглеждаше, че лайкучката изведнъж го обикна, сприятели се и често си шъпнеха нещо весело и приятно. Макът всичко виждаше и гореше от яд. Най-последно, като почервения повече от всякога, той се обърна към синчеца и му викна:

– Ти какво току се тикаш насам? Не виждаш ли, че тук няма място за тебе?...

Нищо не му отговори уплашеният синчец, само още повече се наведе към земята. Но вместо него обади се лайкучката:

– Та той е далеч и не ти пречи! Аз съм помежду ви.

Но макът не поиска да се скарва съвсем с нея и млъкна. Жълтурчето слушаше всичко отстрани и насмешливо поклати глава.

Макът постоянно задяваше синчеца: ту се извие тъй, че да му закрие слънцето, ту ще се похвали с юначество и ще се надсмее на ниския му ръст.

Ала една привечер небето бързо потъмня, а в близкото блато жабите усилено закряха: „Бурр-ря и-де, бурр-ря и-де – дъжд ще се лее, дъжд ще се лее...“ Светкавици блеснаха и мълния затрещя. Завилия буря. Всички цветя изтръпнаха и свиха венчета под листата си. Само гордият мак стърчеше с вирната глава под дъжда и мълнията. Той искаше да покаже на всички колко е силен и безстрашен. Но когато бурята премина, по мократа трева бяха пръснати маковите листа като едри кървави капки, а нагоре стърчеше само оголеният плодник.

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3254>]